

han er en Kvindes Mand. Nej, det gør man ikke. Der læses op et Stykke af Paulus' Brev til Titus, 1ste Kapitel, 5te—9de Vers, hvor det hedder: „Derfor efterlod jeg dig paa Kreta, for at du skulde bringe i Orden, hvad der stod tilbage, og indsætte Ældste i hver By, som jeg paalagde dig, saafremt en er ustraffelig, een Kvindes Mand og har troende Børn, der ikke er beskyldte for Ryggeløshed eller er genstridige“. Og saa kommer Konsekvensen, som lige saa godt kan anvendes paa en Kvinde som paa en Mand: „Thi en Tilsynsmand bør være ustraffelig som en Guds Husholder, ikke selvbehagelig, ikke vredagtig o. s. v.“ Det kan udmærket lyde ved en Kvindes Ordination.

Jensen-Sønderup: Jeg har det Indtryk, at der ikke er Grund til at forlænge Debatten med det ærede 20de Medlem for Hovedstaden (J. Oskar Andersen) synderlig, men naar han direkte har spurgt mig, er det vel alligevel rigtigt, at jeg svarer: Jeg vil da sige, at jeg har ogsaa forstaaet det ærede Medlems Opfattelse af Spørgsmaalet om Menighedsraadenes Betydning og Rettigheder saaledes, at han siger: Selv om et Menighedsraad maatte ønske at faa en kvindelig Præst, og selv om der er en Biskop, som vil ordinere den paagældende, skal det være Rigsdagen, der tager Bestemmelse om, hvorvidt det lader sig gøre, at den paagældende bliver ansat, medens jeg mener, at det kan man overlade til de kirkelige Myndigheder og de paagældende Menighedsraad. Det er vist Forskellen mellem os, og den Forskel vil jeg gerne vedkende mig. Grunden til, at jeg rettede en Henstilling til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti om at tage Ændringsforslaget tilbage, var imidlertid, at jeg havde Indtrykket af, at han ikke just havde tænkt sig med sit Ændringsforslag, at der i Loven skulde være et direkte Forbud mod, at Kvinder blev beskikket til Præster, naar ellers alle øvrige Betingelser var til Stede. Der staar i Begyndelsen af den Betænkning, som Venstremindretallet har skrevet, at efter vor Opfattelse afgøres Spørgsmaalet om kvindelige Præster ikke ved denne Lov, og at vi ikke har anset det for rigtigt, at der i Loven blev indsat et udtrykkeligt Forbud mod kvindelige Præster. Hvis det ærede Medlem kunde være enig i, at man i Lovforslaget, altsaa senere i Loven, gav Udtryk for, at dette ikke var noget, som vi afgjorde her, men overlod til Kirken at afgøre, naar Tidspunktet var

kommet, synes jeg, det var rigtigt at forhandle derom. Men det ærede Medlem maa i saa Henseende tage sit Standpunkt. Jeg vil gerne være med til at forhandle om at give det Udtryk i selve Lovforslaget, at det er noget, som Rigsdagen ikke skal hverken forbyde eller, om man vil, tillade, men som man maa overlade til Menighederne — jeg holder ikke saa meget af dette Udtryk: Kirken, men jeg kan for Resten ogsaa sige: til Kirken — at afgøre, idet vi ikke skal optræde som Formynder ved udtrykkelig at give et Forbud mod, at Ønsket imødekommes. Det er muligt, at der ikke kan opnaas noget ved en videre Forhandling, heller ikke i Udvalget, og saa er den selvfølgelig overflødig, saa kan vi lige saa godt stemme. Jeg har imidlertid troet, at der kunde naas noget, derfor kom jeg med min Henstilling, og det staar til det ærede Medlem og hans Parti at tage det Hensyn hertil, som de maatte anse for rigtigt under Hensyn til den Betydning, som de, ikke mindst det ærede Medlem selv, tillægger Sagen.

J. Oskar Andersen: Det ærede 9de Medlem for Odense Amt (Jensen-Sønderup) mener jo, at vi ved vort Ændringsforslag har givet et Forbud, som i Virkeligheden betyder, at vi fra vor Side ikke vil lade Kirken afgøre saadanne Spørgsmaal. Det er en fuldstændig Misforstaaelse af vore Ønsker og en fuldstændig Misforstaaelse, forekommer det mig, af Ændringsforslaget. Vi har i Virkeligheden ønsket at tale Kirkens Selvstændigheds Sag i disse Spørgsmaal, og jeg vil være meget villig til at forhandle baade med Vestres Ordfører, Partiet og andre her i Rigsdagen, hvis der derved kunde opnaas Enighed i Retning af at fastslaa, at man lader Kirken om disse indre Anliggender. Vi kunde ikke ønske mere fra vor Side, end at netop dette blev fastslaaet klart og tydeligt. Men vi kan ikke indse, at vi ved vort Ændringsforslag har udtalt, at Staten nedlægger et Forbud, som er imod Kirkens eventuelle Ønske. Vi maa optræde paa denne Maade, fordi man ikke kan anvise os et kirkeligt Organ, som vil komme til at afgøre disse Spørgsmaal — naar Loven er blevet gennemført — paa en saadan Maade, at Kirken faar sin Anskuelse frem for Dagens Lys. Vi ved nemlig, at det kan blive den højtærede Kirkeminister, der aldeles politisk, som politisk Magthaver, kommer til at afgøre dette Spørgsmaal, idet det ligger i hans Haand at forandre